

Мечът на вечността
Пробуждане

Brandon Sanderson
INFINITY BLADE: AWAKENING
Copyright © 2011 by Chair Entertainment Group, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МЕЧЪТ НА ВЕЧНОСТТА: ПРОБУЖДАНЕ

2019 Артлайн Студиос Пъблишинг

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2019 Цветана Генчева

Редактор и коректор: Венелин Проиков

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг

Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-152-1

БРАНДЪН
САНДЕРСЪН

INFINITY

BLADE

ПРОБУЖДАНЕ

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

Пролог

Смъртта на божеството не промени много живота на хората от Дремова паст. Всъщност повечето от тях дори нямаха представа, че божеството им е посечено.

Онези, които знаеха, се възползваха.

– Няма за какво да се тревожите – вдигна ръце Уийликс, застанал на импровизиран подиум, направен от две каруци. От едната му страна беше застанал дерил, едро, тромаво създание, което съвсем бегло наподобяваше човек. Дерилите бяха най-различни видове, но този имаше наситено виолетова кожа и ръце, дебели като дънери.

– Винаги сте си плащали данъците, които ми дължите, и аз съм ги предавал на когото трябва – продължи Уийликс пред насъбралата се тълпа. – Отсега нататък ще ги задържам и ще бъда вашият господар. Няма да е зле да имате водач, който е местен човек.

– Ами Бога Крал? – провикна се човек от обзетата от нервно напрежение тълпа. Нещата в Дремова Паст не се

бяха променяли от векове. Хората работеха до изнемога, за да изпълнят задълженията си, и бяха принудени да предават почти всичко, което притежаваха, на събирачите на данъци.

– Бога Крал няма нищо против това споразумение – отвърна Уийликс.

Някои от тълпата се разшумяха, но какво да кажат? Уийликс разчиташе на дерили и войници – и по всяка вероятност, на благословията на Бога Крал.

Непознат пристъпи напред, отдели се от множеството. Въздухът носеше привкус на мокро, миришеше на минерали; градчето Дремова Паст бе построено вътре в огромна пещера. Имаше огромен отвор, подобен на усмивка, стотина метра напред, хиляди сталактити висяха от тавана; повечето бяха толкова дебели, че трима мъже, стиснали ръце, не можеха да ги обхванат.

Затова пък от многобройните грамадни скални формации бяха останали единствено основите. Стотина огромни вериги висяха от пещерния таван, горната част вклинена в камъка. Мъжете от града се изкачваха по тези вериги всеки ден, прикрепваха се към тавана, откъдето изкопаваха безценните минерали, които изискваше от тях Бога Крал.

Местата на сградите в града се променяха всеки месец, местеха ги от местата, където работеха миньорите. Независимо от това, повечето хора – мъже, жени и деца – носеха шлемове, за да ги защитават от падащи скали.

– Защо сега? – провикна се един смелчага. – Защо да имаме местен господар, след като преди винаги си избирахме лидерите?

– Бога Крал не е длъжен да ви обяснява решенията си! – изрева Уийликс. Вместо шлем той бе нахлупил своята шапка на митар и впечатляващ кадифен костюм във виолетово и зелено.

Гражданите притихнаха. Да не се подчинят на Бога Крал бе равносилно на смърт. Повечето дори не се осмеляваха да задават въпроси.

Непознатият заобиколи тълпата, мина под провисналите вериги с дебели, черни железни халки. Някои от хората го погледнаха, опитаха се да различат лицето му, скрито под надвиснала качулка. Повечето не му обърнаха внимание, предположиха, че е от дошлите с Уийликс. Отдръпнаха се, за да му направят място, докато се промъкваше към центъра на множеството, където митарят продължаваше да обяснява новите правила за града.

Непознатият нито разблъскваше, нито побутваше хората; насъбралите се не се бяха скупчили гъсто и не се налагаше. Подмина една от дебелите вериги и се поколеба, протегна ръка и отпусна пръсти върху нея.

Във веригата бяха вплетени сини панделки, останали от фестивала преди седмица. Окапали венчелистчетата от цветя – сега увехнали – все още се криеха в някои пукнатини и ъгълчета. Някои от сградите дори бяха пребоядисани. Всичко това бе за Пиршеството на Жертвата, което се състоеше на всеки две десетилетия.

– ...така че не поставяйте под съмнение властта ми – заяви Уийликс. Посочи предната част на тълпата, мъжа, който бе задал въпроса. – Друго да кажеш?

– Не... не, господарю – сви се той.

– Чудесно – продължи Уийликс. – Разотивайте се тогава и се хващайте на работа.

– Ама, господарю! – обади се отново човекът. – Аз...

– Виждам, че отново задаваш въпроси – рече Уийликс. Замахна с ръка. – Ще си платиш. Ще запомниш на кого принадлежиш.

Дерилите се спуснаха към гражданите. Бруталните чудовища бяха различни и като цвят на кожата, и като форма, и като цвят, някои с нокти, други с пламтящи очи. Те се шмугнаха сред хората, грабнаха младите жени от семействата им – включително дъщерята на питащия.

– Не! – извика човекът и се опита да отблъсне дерилите. – Моля ви, недейте! – Един дерил – жилив като вълк, с кокалести израстъци под кожата и лице, което изглежда бе изгорено – изсъска, след това вдигна меча си и замахна към мъжа.

В пещерата прозвуча *дрънчене*.

Непознатият бе протегнал ръка, мечът му блокирал нападението на дерила.

Граждани, дерили и Уийликс изглежда обърнаха внимание на непознатия за пръв път. Хората се отдръпнаха от него, наобиколиха го в кръг.

След това забелязаха меча.

Този меч. Беше дълъг, с гладки страни, с три ясно очертани дупки в средата...беше символ, който всяко дете в страната бе научено да разпознава. Той бе символ на власт, на сила и на могъщество.

Това бе личното оръжие на Бога Крал.

Дерилът бе толкова изненадан, че не можа да направи нищо, остана с раззината уста, а непознатият замахна с меча и прониза създаването през врата. Той се движеше като светкавица, изтегли меча и се втурна напред, плащът му се разстла зад него. Стисна една от веригите, беше опитен, познаваше обстановката и се залюля на нея. Отскочи при двойка дерили, които теглеха млада жена към сцената.

Двамата паднаха безпроблемно. Те не бяха бойци от палата на Бога Крал; бяха най-обикновени грубияни.

Непознатият ги остави да се задушат в собствената си кръв.

Уийликс се разкрещя, повика войниците си. Той бееше, гласът му гърмеше, сочеше. След това млъкна, олюля се назад, когато непознатият сграбчи верига и се залюля напред, скочи шумно върху каруците. Дерилът с пурпурна кожа замахна с боздуган с огромна глава, но оръжието на Бога Крал – самият Меч на Вечността – заблестя във въздуха.

Дерилът погледна с удивление прерязания боздуган. Главата падна на земята пред каруцата. Трупът на дерила я последва след миг.

Уийликс се опита да скочи от каруцата, но падна на колене, когато тя се разтресе. Тъкмо се надигаше, когато острието се опря в гърлото му.

– Отзови ги – нареди тихо непознатият.

– Дерили! – провикна се Уийликс. – Освободете хората и се отдръпнете! Отдръпнете се!

Качулката на непознатия се беше смъкнала и откри сребрист шлем, който покриваше цялото му лице. Той изчака чудовищата да се отдръпнат зад свилите се граждани. Тогава вдигна меча – от него капеше кръвта на поразените чудовища – и посочи приличния на уста отвор към града.

– Вън. Не се връщайте никога.

Уийликс се подчини с непохватни движения, падна на земята, докато слизаше от каруцата, след това хукна навън от пещерата, последван от дерилите.

В пещерата цареше мълчание. Непознатият най-сетне вдигна ръце и свали шлема от главата си, разкри потна, русо-кестенява коса и младежко лице.

Сирис. Жертвата. Мъжът, който бе изпратен на смърт.

– Върнах се – разкри той пред гражданите.

Първа глава

– Той не трябваше да печели – изсъска господарят Рен. Сирис чуваше разговора им от другата стая в колибата на Рен. Сирис седеше тихо, в едната ръка държеше малка купичка супа. Супа от блатни водорасли, много питателна супа. Само за воин.

Имаше вкус на помия.

– Е – обади се господарят Шана, – не можем да го виним, нали? Задето е жив, де.

– Отиде да се бие с Бога Крал – заяви господаря Хоб. – *Ние го изпратихме да се бие с Бога Крал.*

И Сирис бе заминал, точно като баща си и дядо си. Десетки бяха изпращани през вековете, винаги от същото семейство. Това семейство бе закриляно, защитавано и крието от хората в тези земи.

Жертвата, така се наричаше. Така даваха отпор. Това бе единственият начин. Живееха под тежкия юмрук на Бога Крал. Плащаха като лепта с почти всичко, което имаха,

страдаха от бруталността на хора като Уийликс, който до опита си да завземе властта бе най-обикновен бирник.

Но щяха да предприемат този бунт. Едно скрито семейство. Един воин от всяко поколение, изпратен да покаже, че хората от тези земи не бяха напълно подчинени.

Не бе задължително Жертвата да постигне успех. Не очакваха да постигнат успех. Никой не очакваше той да успее.

Мътните ме взели, помисли си Сирис и наведе глава над купичката. *Дори аз не очаквах да го победя*. Сирис бе заминал с мечтата, че може би – ако извади невероятен късмет – ще успее поне да рани Бога Крал, ще накара тиранина да прокърви.

Вместо това той посече един от *Безсмъртните*.

В съседната стая се възцари тишина, след това шепотът продължи, но вече бе толкова тих, че той не чуваше.

Наистина усях, помисли си Сирис. *Жив съм*. Едва сега започваше да осмисля истината. Сведе поглед, след това остави решително купичката. *А това означава, че никога повече няма да ми се налага да пия тази помия!*

Изправи се с усмивка. Беше мечтал какво ще се случи, ако наистина убие Бога Крал. Не смееше да се надява, въпреки това си бе позволил да мечтае. Представяше си триумф, празненства. Представяше си как се наслаждава на победата си. Странно, но не изпитваше наслада. Вместо това се чувстваше *свободен*.

Да бъде Жертвата бе доминирало всичко, което някога бе правил. С това обаче бе свършено. *Най-сетне*. Най-сетне можеше да помисли над това кой е – човекът, който би могъл да бъде, когато тежката задача вече не тегнеше на плещите му. Поколеба се, след това извади малка книжка с

дървена подвързия от джоба си. Майка му я беше дала и му беше казала да записва мислите си всяка нощ, докато пътувате към замъка на Бога Крал.

Двамата с майка си бяха сред малцината в града, които можеха да четат. Жертвата трябваше да е грамотен. Сирис не беше сигурен защо – това бе просто една традиция. За него това не беше трудна задача; бе усвоил с лекота и четенето, и писането.

Книжката беше празна. Сирис така и не написа нищо в нея и сега се чувстваше глупаво, че не е обърнал внимание на предложението на майка си. Така и не се насили да записва. Пътуваше към смъртта си, решен да отмъсти за бащите, които бяха паднали посечени от меча на Бога Крал. Не като убиеха създанието, а като се биеха с него, като доказваха, че – независимо какво си мислеше той – светът не е изцяло негов.

Майката на Сирис бе сложила и молив от въглища при книгата. Сирис посегна към него и обърна на първата страница. На нея с главни букви бе написал едно изречение.

Ненавиждам супа от блатни водорасли.

Вратата се отвори и Сирис се обърна към старейшините на града. Господарят Рен бе застанал пред всички, нисък, плешив човек с кръгло лице и червена церемониална роба, избеляла с годините.

– Сирис – заговори господарят Рен. – Питаме се... какво възнамеряваш да правиш сега?

Сирис се замисли за кратко.

– Ще отида да видя мама – отвърна той. – Предполагам, че е в града, обедно време е. Трябваше първо да отида до нейната колиба. – Тя живееше извън главната пещера, на открито.